

Kedves Olvasók!

Elérkezett a nagy nap, a vizsga napja! Ez a megmérettetés azért szükséges, hogy kapjunk arról egy igazolványt, hogy mi már együtt az új gazdával biztonsággal tudunk közlekedni. Olyan ez, mint nektek a jogosítvány. Itt csak egy bökkenő van, az, hogy nem egyedül engem tesztelnek ilyenkor, hanem a fafejű gazdát is.

Az, hogy én ezt simán kirázom az egyik mancsomból az nem kérdés, mindent tudok amit egy okos vakvezetőkutyának tudnia kell, de a gazdám???? No, az egy másik kérdés. Elvileg neki is tudnia kellene, de ahogy már többször is mondtam, hogy nem egyszerű vele. Ha ideges, akkor meg az ég óvjon meg tőle! Csinálja a hülyeségeket sorra.

No, aznap reggel magamban maximálisan biztosan, gazdiban már kevésbé álltam neki az egésznek. Ez még nem volt elég! Ott volt Bogi, aki jött a sarkamban, s nyomatta a marhaságait, hogy a gazdánk helyett is nekem kell, hogy eszem legyen, ilyenkor totál használhatatlan, s elmesélte, hogy amikor ők vizsgáztak akkor is mennyire béna volt, mármint a gazdink, száz évig állt egy zebránál pl, amikor már rég át lehetett volna menni. Bogi már azt hitte, hogy ott fognak állni az úttest szélén, míg teljesen bele nem öszülnek szőrszálai!

Ahogy már írtam korábban is, mindig a gazdának kell mondania, hogy mikor induljanak át az úton. S ehhez hasonló történetekkel szórakoztatott, mikor már amúgy is elegendő volt az egészből. Úgy voltam vele, ha elcsesz itt nekem bármit is, akkor szedem a labdácskáimat, s megyek haza Tüske mamámhoz, én nem bajlódom itt velük Bogi is beleértve.

Bogi azt is mesélte, hogy képzeljem el, hogy őt úgy vonszolta magával mint egy szatyrot, nem hagyta, hogy irányítsa őt egyik úton, mikor a boltba kellett menni, meg is lett az eredménye, amekkora esze van, pár perc erejéig azt sem tudta, hogy hol van. Aztán megjött a józan esze, s hagyta, hogy Bogi segítsen neki, s végül minden rendben volt, de hasonló sztorikra itt is lehet ma számítani bölcsekedett nekem Bogi, aki már szintén az idegeimre ment.

Elérkezett az indulás ideje. A vasútállomáshoz kellett menni, ott találkozott a vizsgabizottság, már nem is emlékszem pontosan, hogy hányan is voltak? Azt hiszem, hogy négyen. No, de ez részletkérdés. 3 útvonalunk volt, abból kellett húznia egyet. Első feladat tehát az volt, hogy azt teszteljék, hogy képesek vagyunk-e eljutni egyik helyről a másikra biztonsággal. Kihúzta a borítékot, amiben az szerepelt, hogy a vasútról menjünk haza. Gondoltam, hogy csak képes lesz arra, hogy ezt az egyszerű útvonalat nem rontja itt el nekem! Az látszott rajta, hogy ideges. Én nem voltam az, miért is lettem volna? Nem volt nagy ügy! A peronról lementünk a lépcsőn, kimentünk az állomás elé, szépen kerülgettem az akadályokat vele, ha azt láttam, hogy át akarja venni az irányítást, gyorsan egy határozott lendülettel vittem őt a megfelelő irányba. No persze neki kellett szépen irányítania engem, hogy előre, meg balra, stb., ez csak a formáság volt, én már tudtam, hogy hová kell menni, de hát papírforma szerint meg kellett felelni szépen mindennek. Mindig a gazdi kell, hogy irányítson bennünket ugyanis. Ő tudja, hogy hová akar menni nem?

Átvittem a villamossíneken, jobbra elmentünk a buszhoz, s vártuk a járművet. A buszon azt figyelték, hogy szépen viselkedek-e, de ez nem is lehetett kérdés, hogy minden rendben volt ott is. Leszálltunk. Átvittem egy jó nagy zebrán, aztán már indultunk a végcélhoz a ház bejáratához, mikor utolért bennünket az egyik vizsgáztató hangja, hogy álljunk csak meg! Mi van már, gondoltam, idáig eljöttünk szépen. Menjünk be az élelmiszerboltba vásárolni egy-egy terméket, hogy megnézhessek, hogy a hűsúlyban hagyom-e a sonkát, vagy ki tudja mit akartak látni!

Bementünk. Igaz ott már láttam, hogy kezd kikészülni, s elfelejtett navigálni engem, hogy menjek a bejárat ajtóhoz, de ahogy Bogi intelmét követtem, úgy magamtól is rájöttem, hogy mit akar. A bolt után jött végre az, hogy átvittem egy kisebb téren, s hazaértünk. A vizsgának még nem volt vége,

ezután jött a fegyelmező. Mondjuk, javasolnám átírni a vizsgaszabályzatot, szerintem a gazdinkat kellene egy ilyen fegyelmezésnek alávetni, nem bennünket.

Különböző feladatok voltak hátul a parkban a ház mögött, pl., hogy elmehettem játszani, s gazdim be kellett, hogy hívjon engem. Találkoztam egy kutyapajtásommal, de odasúgtam neki, hogy most hagyjon, nem szúrhatom el, mert ha ezt újra kell kezdeni, akkor tényleg hazamegyek Tüske mamámhoz. Értette is, le is lépett. Egyik feladat az volt, hogy úgy kellett egy helyben maradnom, hogy nem volt ám a póráz kikötve semmihez, mert a vizsgáztató kíváncsi volt arra, hogy úgy is helyben tudok-e maradni. Még szép! Szépen lefeküdtem, felálltam, leültem kérésre, mindent a legnagyobb precizitással hajtottam végre.

Ezek után végre végére ért a vizsga. Kiértékeltek bennünket, tökéletesre vizsgáztam én, gazdimnál volt egy-két apróság, több is lett volna, de én korigáltam, de átmentünk a vizsgán, s inentől kezdve papíron is egy párost alkottunk.

Dicsérgettek, hogy mennyire ügyes voltam! Mondanom sem kell, hogy Bogit ette a sárga irigység. Jött oda, s kezdett bele, hogy amikor vele volt a vizsga akkor sokkal nehezebb volt az útvonal, hogy nekem ez mennyire könnyű volt, hogy első kutyája volt neki, s előtte költöztek le ebbe a városba, hogy ő is bement vele a boltba, s egyáltalán, a legnehezebb útvonalat húzták a háromból, s mennyi baja volt a gazdinkkal, s csak mondta, s mondta, s mondta míg el nem aludtam a meséjén.

Boginak ugyan is mindig muszáj felülmúlnia engem mindenben. A szava járása volt, hogy „Az semmi mert amikor én...” másik amikor azt mondta: „Bezzeg amikor én voltam fiatal...” s ehhez hasonló. Bogi már csak ilyen volt. Így zajlott le tehát vizsgázásunk napja.

Most el is köszönök, következő szerdán ismét jövök, hogy történetemet folytassam a munkás hétköznapokkal.

Addig is maradok tisztelettel:

Majaligeti Grafit

